

Zachráněný kůň

Od malička ráda poslouchám dědečkova vyprávění z mládí. Nejvíc se mi líbí příběh z druhé světové války, který se odehrál v Bučkovém.

Když už se chýlila válka ke konci, přijeli na Bečvy ruští vojáci s koňmi, jejichž úkolem bylo táhnout vozy s výzbrojí a jídlem. Na některých jeli vojáci. Jeden z koní měl na krku velkou bouli, proto si vojáci mysleli, že je nemocný. Rozhodli se, že ho utratí, a protože byla bída, tak si řekli, že ho sní.

Dědeček se sourozenci byli zvědaví, co se chystá, a tak poslouchali, co si mezi sebou vojáci říkají. Děti byly v údivu. Zaslechly totiž, jak se vojáci baví o nějakém koni, jak bude dobrý atd... Nenápadně se k nim přiblížily a poslouchaly dál. Také zaslechly, že kůň je nemocný a že mu tím udělají laskavost. Potom další vojáci přivedli koně, o kterém mluvili, a sundali mu postroje. Dědeček si všiml velké boule a hned ji ukázal sourozencům. Jeden z nich řekl, že přece nemohou to bezbranné zvíře zabít, a napadlo ho, že koně ukradnou. Všichni si myslí, jak je to skvělý plán, ale měl jeden háček. Jak koně ukrást, aby si jich nikdo nevšiml? Dědečkův bratr navrhnul jít tam tehdy, až celý tábor usne. Všichni souhlasili a čekali, než vojáci usnou.

Zhruba o půlnoci se děti přiblížily ke stájím a hledaly, kde kůň je. Všimla si ho dědečkova sestra a přivedla ostatní. Dědeček vyvedl koně ven, všichni tři na něj nasedli a ujížděli co nejdál. Zastavili se u zarostlé části lesa, který byl kousek od domu. Uvázali ho u menšího stromu, dali mu vodu a jídlo a šli domů. Všichni doufali, že ho nikdo nenajde. Každý den za ním chodili, aby nebyl sám, dávali mu najíst a napít, česali mu hřívu a hráli si s ním tak, ať je nikdo nevidí. Takhle to trvalo asi dva týdny, dokud vojáci neodjeli.

Po odchodu Rusů si koně přivedli už domů do chléva, kde mu bylo teplo. Každý den mu na ránu přikládali byliny. Jednoho dne přišel dědeček do chléva a boule z koňského krku byla pryč. Koni dali jméno Buba a pomáhal jim na poli ještě dalších 15 let.